

Arrest

nr. 49 293 van 8 oktober 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 28 mei 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 april 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 29 juli 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 september 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. NIEUWDORP, die loco advocaat M. VAN DER HASSELT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

"U verklaarde een Russisch staatsburger te zijn van Tsjetsjeense origine.

U werd geboren op 13 april 1955 in de Kirgizische stad Moskovskoye. U liep school in de Tsjetsjeense stad Argun, maar werd door uw eerste echtgenoot, S.(...) C.(...) N.(...), ontvoerd vooraleer u uw middelbare school kon afmaken. U vervolgde uw middelbare school in Grozny. Daarna volgde u nog een aantal cursussen fotografie. Op 22 mei 1973 liet u uw huwelijk met S.(...) C.(...) N.(...) officieel registreren. Tussen 1980 en 1985 werkte u in een atelier, waar u portretfoto's maakte.

Uw man verdween tijdens de Eerste Tsjetsjeense Oorlog. Hij werd op 30 januari 1995 dood teruggevonden met verschillende kogelwonden.

Bij het begin van de Tweede Tsjetsjeense Oorlog, eind 1999, raakte u gewond en vertrok kort daarna samen met uw dochter, N.(...) E.(...) S.(...) (o.v. 6.067.981), naar Ingoesjetië, waar u tot eind 2008 verbleef.

U ging naar Nazran, terwijl uw dochter met haar zoontje naar Krasnodar verhuisde. In Nazran was u officieel geregistreerd en had u ook een container met voedingsmiddelen en één met kleding.

Tijdens uw verblijf in Nazran kende u net als uw dochter heel wat problemen omwille van uw schoonzoon, M.(...) E.(...) M.(...), en zijn familie.

In januari 2008 vertrok uw dochter omwille van deze problemen naar België, waarna u gedurende 2 of 3 maanden bij uw zus in Moskou verbleef. In 2008 kwam uw enige zoon, E.(...) S.(...) N.(...), om bij een auto-ongeluk. Datzelfde jaar, meer bepaald na de dood van uw moeder op 25 november 2008, verkocht u uw containers in Nazran (in Ingoesjetië) en keerde u definitief naar Grozny terug.

Door het overlijden van uw moeder kreeg u een nauwe band met B.(...) C.(...) S.(...), met wie u vroeger nog op school gezeten had. U stemde in met zijn huwelijksvoorstel en begin 2009 trouwden jullie op traditionele wijze, waarna uw man introk in uw appartement.

De problemen die aan de basis lagen van uw vertrek naar België, begonnen op 17 februari 2009 toen uw man 's morgens vroeg door gemaskerde mannen werd meegenomen uit uw appartement. Een tiental gemaskerde en gewapende mannen vielen het appartement binnen en hielden uw man onder schot terwijl hij naar buiten werd geleid. Drie mannen bleven achter in het appartement en randden u aan. U schreeuwde het uit en trok hierdoor de aandacht van de bureu. De bureu waren echter bang en wachtten tot de mannen uw appartement hadden verlaten alvorens in te grijpen. De bureu brachten u naar het ziekenhuis, meer bepaald naar Polinkliniek nummer 1, waar u onderzocht werd door een gynaecologe. U werd niet in het ziekenhuis opgenomen, maar ging na het onderzoek naar uw vriendin, Z.(...) A.(...) genaamd, in Voikovo, die uw reis voor u regelde.

U verliet Tsjetsjenië uiteindelijk op 22 februari 2009 oftewel enkele dagen na de inval van gewapende en gemaskerde mannen in uw appartement. Vanuit Grozny nam u de intercitybus naar Pjatigorsk, waar u nog diezelfde dag aankwam. Onderweg kreeg u twee maal controle, namelijk in Nalchik en aan de grens met Noord-Ossetië. In Pjatigorsk werd u opgewacht door een Tsjetsjeen in een witte Lada, die u naar Kiev in Oekraïne bracht. U bereikte Kiev op 24 februari 2009 en werd er opgewacht door een zekere Artur, die u meenam naar een appartement. U verbleef in dit appartement tot 3 maart 2009, waarna Artur u samen met een andere Tsjetsjeen met de auto van Kiev naar Brussel bracht. Onderweg was er twee maal controle, maar u werd nooit persoonlijk gecontroleerd.

Op de ochtend van 6 maart 2009 werd u afgezet aan het Brusselse Noordstation. Nog diezelfde dag vroeg u asiel aan bij de Belgische autoriteiten."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratieve dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijkse bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

U verklaarde uw land te hebben verlaten omdat uw tweede man begin 2009 door gemaskerde mannen uit uw appartement in Grozny werd meegenomen, waarna u door drie van deze mannen aangerand werd.

Er dient echter eerst en vooral te worden opgemerkt dat u er niet in slaagde uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Zo legde u de Belgische asielinstanties geen enkel tastbaar bewijs voor aangaande uw tweede man. U verklaarde dat u Tsjetsjenië verlaten hebt omwille van uw (tweede) man, maar kon het Commissariaat-generaal geen enkel document, laat staan een foto voorleggen waaruit het bestaan

van uw (tweede) man of het feit dat jullie begin 2009 in het huwelijk zouden zijn getreden, waarna uw man zijn intrek nam in uw appartement ook maar enigszins blijkt.

Bovendien is het opvallend dat u maar weinig informatie over uw (tweede) man kon geven, die u nochtans verklaarde te kennen sinds uw schooltijd (CGVS, p. 5).

Zo verklaarde u dat uw man waarschijnlijk actief was geweest in het verzet, maar vervolgde u dat uw man u hier nooit iets over verteld heeft en u hem ook nooit iets gevraagd heeft, aangezien u al genoeg had aan uw eigen problemen (CGVS, p. 15). Even later zei u dat u eigenlijk niet weet of hij actief aan het verzet had deelgenomen (CGVS, p. 18).

Gezien de problemen die uw dochter kende omwille van het feit dat de broer van haar man in het Tsjetsjeense verzet actief was (CGVS, p. 14), en u bovendien verklaarde dat uw man littekens had (CGVS, p. 18), wekt het verbazing dat u uw man hieromtrent geen vragen stelde.

Aangezien de problemen van uw man de kern uitmaken van uw asielrelaas, wordt door het gebrek aan enig document aangaande uw man en uw onwetendheid over zijn activiteiten de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnd.

Het is verder opmerkelijk dat u blijkbaar geen enkele poging hebt ondernomen om de arrestatie en de hieropvolgende verdwijning van uw man aan te klagen.

U verklaarde in Tsjetsjenië immers geen moeite te hebben gedaan om uw man te vinden of een klacht in te dienen, noch bij de autoriteiten, noch bij een mensenrechtenorganisatie (CGVS, p. 18 en 23).

Dit wekt wederom verbazing, aangezien uit uw verklaringen blijkt dat jullie naar aanleiding van de verdwijning van uw schoonzoon, de man van uw dochter, naar alle mogelijke instanties waren gegaan, waaronder Memorial en het Rode Kruis. Jullie maakten zijn verdwijning ook bekend bij een krant (CGVS, p. 18).

U liet blijkbaar eveneens na stappen te ondernemen naar aanleiding van de mishandelingen die u na de arrestatie van uw man te beurt vielen (CGVS, p. 18).

Gezien de ernst van de feiten, met name de verdwijning van uw man, van wie u verklaarde dat hij een attente, betrouwbare man was, met wie het leven een paradijs voor u was (CGVS, p. 20), en uw eigen aanranding, kan redelijkerwijs van u verwacht worden dat u wel enige stappen zou hebben ondernomen om zijn verdwijning en uw aanranding aan te geven.

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd.

Er werd bovendien een aantal ongerijmdheden vastgesteld tussen uw opeenvolgende verklaringen. U verklaarde dat uw man op een ochtend in februari 2009 door een tiental gemaskerde mannen vanuit uw appartement werd meegenomen.

Er bestaat echter onduidelijkheid over de datum waarop uw man precies werd meegenomen. Tijdens uw interview op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u dat uw man op 19 februari 2009 zou zijn meegenomen (DVZ, p. 2). Tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal stelde u eerst ook dat uw man op 19 februari 2009 werd gearresteerd (CGVS, p. 10), om even later te verklaren dat de gewapende mannen op 17 februari 2009 waren binnengevallen en uw man hadden meegenomen (CGVS, p. 14).

Hetzelfde geldt voor de datum waarop u huwde met uw tweede man. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken gaf u aan dat u op 14 januari 2009 in het huwelijk was getreden met B.(...) S.(...) (vragenlijst DVZ, nr. 15). Bij het Commissariaat-generaal vertelde u in eerste instantie dat jullie op 17 februari 2009 traditioneel in het huwelijk waren getreden (CGVS, p. 5), om even later te zeggen dat jullie in januari waren getrouwd (CGVS, p. 14).

U verklaarde tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken tenslotte dat uw enige zoon, E.(...) N.(...), op 13 maart 2008 overleed ten gevolge van een leverziekte (vragenlijst DVZ, nr. 16). Bij het Commissariaat-generaal vertelde u echter dat uw zoon twee jaar geleden om het leven kwam bij een auto-ongeluk (CGVS, p. 6).

Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder in het gedrang.

Aangaande uw reisroute verklaarde u dat u vanuit Kiev met de auto naar België bent gereisd. Er zou onderweg twee maal controle zijn geweest, maar persoonlijk werd u nooit gecontroleerd. Het was enkel de chauffeur die uitstapte en daarbij de documenten alsook geld meenam (CGVS, p. 12). U verklaarde voorts dat de passeur pasfoto's aan u vroeg om een visum te regelen, maar vervolgde dat u geen idee heeft door welk land dat visum werd uitgereikt (CGVS, p. 8 en 9).

Gezien het risico om bij binnenkomst in de Schengenzone waar zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden aan een strenge en individuele controle te worden onderworpen (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier), is het echter niet aannemelijk dat u niet zou weten door welk land het door u verkregen visum werd uitgereikt.

Er kan evenmin geloof worden gehecht aan uw verklaringen als zou u zonder persoonlijke paspoortcontrole de Schengen-zone zijn binnengekomen.

Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw internationaal paspoort, waarvan u verklaarde dat het zou zijn achtergebleven bij de chauffeur, die vooraf meldde dat u het niet meer zou terugkrijgen (CGVS, p. 8), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden.

De geloofwaardigheid van uw verklaringen komt hierdoor nog verder in het gedrang.

Tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal verwees u herhaaldelijk naar het feit dat u ziek was en net een operatie aan uw been achter de rug had (CGVS, p. 6 en 23). Zo heeft u in grote mate last van stress en angstaanvallen (CGVS, p. 5, 12, 16, 17 en 22).

Ik vestig in dit verband echter graag uw aandacht op het feit dat er in de Vreemdelingenwet een geëigende procedure is voorzien voor verblijfsaanvragen in België omwille van medische redenen. Ingevolge artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet, in werking getreden op 1 juni 2007, dient u voor een beoordeling van medische elementen, een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de minister of zijn gemachtigde.

Tijdens datzelfde gehoor vertelde u hoe gelukkig u was om uw dochter terug te zien (CGVS, p. 13) en ook tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken gaf u aan dat u bij uw dochter wilde komen omdat zij u het meest dierbaar is (vragenlijst DVZ, nr. 29).

Ik vestig in dit verband graag uw aandacht op het feit dat er in de Vreemdelingenwet een geëigende procedure is voorzien voor verblijfsaanvragen in België omwille van gezinshereniging.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw binnenlands paspoort, huwelijksakte 1ste huwelijk, overlijdensakte 1ste man, geboorteakte dochter, medisch voorschrift van de polikliniek in Grozny, medisch attest uit Ingoesjetië, medische polis, registratiebewijs Ingoesjetië, schoolattest, 2 medische attesten Fedasil en een persoonlijke brief) zijn niet van dien aard dat ze voorgaande beslissing kunnen wijzingen. Uw binnenlands paspoort, huwelijksakte betreffende uw eerste huwelijk, de overlijdensakte van uw eerste echtgenoot, de geboorteakte van uw dochter en uw schoolattest, bevatten immers informatie met betrekking tot uw identiteit en die van uw gezinsleden alsook informatie over de opleiding die u genoten heeft, doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen. Het medisch voorschrift van de polikliniek in Grozny alsook het medische attest en het registratiebewijs uit Ingoesjetië dateren van voor 2009 en staan bijgevolg los van de problemen naar aanleiding waarvan u verklaarde naar België te zijn gekomen. Wat het medische voorschrift van polikliniek nummer 1 uit Grozny betreft (document 5 in groene map) kan terloops nog worden opgemerkt dat het uiterst merkwaardig is dat het voorgedrukte voorschrift zelf dateert van 1988, dus uit de tijd van de Sovjet-Unie. Het is twijfelachtig dat men ruim vijftien jaar na het uiteenvallen van de Sovjet-Unie, meer bepaald in 2007, nog steeds gebruik zou maken van dergelijke oude voorgedrukte formulieren. Aangaande het medische attest dat door polikliniek N°1 in Grozny werd uitgereikt, is het opvallend dat dit attest geen stempel bevat van de arts die u onderzocht heeft, maar alleen een stempel van het ziekenhuis. Het is voorts opmerkelijk dat de datum op de voorzijde van het attest afwijkt van de datum op de achterzijde ervan. Op de voorzijde van het attest staat duidelijk 17/02/2009 te lezen, terwijl de datum op de achterzijde sterk lijkt op een 19 die later veranderd is in een 17. Daar komt nog bij dat het attest u per post naar België werd opgestuurd, terwijl het attest eigenlijk dateert van voor uw vertrek uit Tsjetsjenië (u verliet Tsjetsjenië immers op 22 februari 2009) (CGVS, p. 10). De twee medische attesten van Fedasil hebben evenmin enige bewijskracht ten aanzien van de door u aangehaalde problemen. Uit het eerste attest blijkt dat u twee littekens heeft die volgens uw verklaringen te wijten zouden zijn aan bom- en granaatscherven. Tijdens uw interview bij het Commissariaat-Generaal verklaarde u inderdaad dat u aan het begin van de Tweede Tsjetsjeense Oorlog gewond raakte en daarom naar Ingoesjetië vertrok (CGVS, p. 3). Deze littekens hebben bijgevolg dus niets te maken met de problemen die u ten gevolge van uw tweede man zou hebben gekend. Uit het tweede medische attest blijkt dat u lijdt aan psychosomatische stoornissen en angstaanvallen ten gevolge van stress. Dit attest is echter feitelijk van aard en legt geen oorzakelijk verband met de door u aangehaalde problemen. De brief waarin u zelf uw problemen heeft neergepend komt weliswaar overeen met de verklaringen die u bij de Belgische asielinstanties hebt afgelegd, maar heeft geen enkele objectieve bewijswaarde ten aanzien van de problemen die u verklaarde te hebben

gekend. Het attest dd 21 april 2008 uitgereikt door de woningexploitatie maatschappij van de Leninwijk van Grozny tenslotte vermeldt dat u effectief in de Trudovajastraat in Grozny verblijft en op dat moment niet werkte, niets meer maar ook niets minder. Het is in dit verband dan ook merkwaardig dat u zei dat u in 1999, bij het begin van de Tweede Tsjetsjeense Oorlog, naar Ingoesjetië vertrok en pas na de dood van uw moeder op 25 november 2008 definitief naar Tsjetsjenië terugkeerde (CGVS, p. 4).

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve zij opgemerkt dat uw dochter, N.(...) E.(...) S.(...) (o.v. 6.067.981), door mij op 10 december 2008 als vluchteling werd erkend.

Afgezien van het feit dat u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde uw land te hebben ontvlucht omwille van de problemen van uw man (CGVS, p. 15) en uit uw verdere verklaringen blijkt dat zijn verdwijning voor u de rechtstreekse aanleiding vormde om uw land te verlaten, wijs ik u er graag op dat elke asielaanvraag door mij op zijn individuele merites wordt beoordeeld."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 28 mei 2010 een schending aan van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980, van artikel 1 (A) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van de rechten van verdediging, van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en van "de wet van 29/07/1991 m.b.t. motiveringsverplichting", en van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering.

Zij haalt vervolgens artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980, artikel 8 en 14 EVRM, artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en rechtspraak van de Raad van State aan en geeft verder een theoretische uiteenzetting over de motiveringsplicht.

Verzoekster merkt op dat haar verhoor voor het Commissariaat-generaal moeizaam verlopen is omdat ze last had van stress en wijst er op dat haar verklaringen een voldoende bewijs van haar hoedanigheid van vluchteling kunnen zijn op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

Verder beweert zij geen hulp te hebben gezocht in eigen land omdat in haar cultuur geen enkel vertrouwen ten aanzien van de Russische overheid bestaat en bevestigt dat zij in haar land van herkomst niet op bescherming kan rekenen.

De omstandigheden ten tijde van de problemen met haar schoonzoon waren, aldus verzoekster anders; zij zocht toen hulp, samen met haar dochter. Zij merkt overigens op dat er nog altijd gezocht wordt naar haar schoonzoon en dat "verweester dit uiteraard kan nagaan".

Verzoekster wijst er ook nog op dat zij verkracht werd, en niet aangerand zoals de commissaris-generaal aangeeft. Zij verklaart sindsdien te kampen te hebben met stress en angstaanvallen en legt hiertoe een document neer (stuk 3, gevoegd bij het verzoekschrift).

Zij merkt er op dat seksueel geweld een daad van vervolging is en laat gelden dat zij door deze verkrachting zal verstoten worden wegens de schande die ermee gepaard gaat.

Verzoekster stelt dat zij niet officieel, maar op traditionele wijze gehuwd is met haar tweede echtgenoot en brengt hiervan een faxkopie bij.

Voorts beweert zij dat zij sedert haar schooltijd geen nauwe contacten meer gehad heeft met haar tweede echtgenoot en dat zij dan ook moeilijk het "*gehele levensverhaal*" van hem op drie maanden kan kennen. Over zijn littekens is er volgens haar niet gesproken; zij legt uit dat de Tsjetsjeense cultuur een mannencultuur is waarbij de vrouw niet over alles wordt ingelicht. Bovendien zo meent zij, wilde haar man haar niet ongerust maken.

De verschillen aangaande de datum waarop haar tweede man werd meegenomen, wijt verzoekster aan stress en angstaanvallen; zij wijst er op dat zij onwel is geworden tijdens haar verhoor voor het Commissariaat-generaal.

Ook stelt zij dat de ambtenaar bij het Commissariaat-generaal onduidelijk was in zijn vraagstelling, wat volgens haar de tegenstrijdige verklaringen omtrent het overlijden van haar zoon verklaart. Zij legt uit dat haar zoon aan een leverziekte leed, maar gestorven is in een auto-ongeval.

Wat betreft haar reisweg naar België, bevestigt verzoekster dat zij geen persoonlijke controles onderging. Verzoekster beweert dat het gebruikelijk is dat asielzoekers hun documenten teruggeven aan de smokkelaars.

Verzoekster vraagt om de bestreden beslissing te hervormen en van haar de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor verder onderzoek.

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoekster uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin

heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekster de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

Wat de voorgehouden schending betreft van de rechten van verdediging, wijst de Raad er op dat reeds herhaaldelijk werd beslist dat de procedure voor de commissaris-generaal geen juridische procedure is, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet (zie RvS 14 maart 2005, nr. 141.946; RvS 2 februari 2007, nr. 167.415; RvS 12 september 2001, nr. 98.827).

Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat verzoekster niet aantoont hoe zij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft.

De Raad wijst er vervolgens op dat artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

Daar waar verzoekster verwijst naar artikel 8 en 14 EVRM, merkt de Raad op dat zij niet uiteenzet op welke manier deze artikelen zouden geschonden zijn. De Raad gaat hier dan ook niet verder op in.

2.4. Wat betreft het in de bestreden beslissing vastgestelde gebrek aan bewijs van het bestaan van de tweede echtgenoot van verzoekster betreft, stelt de Raad vast dat verzoekster in haar verzoekschrift dit gebrek aan bewijs niet aannemelijk maakt.

Verweerder merkt terecht op dat redelijkerwijze verwacht mag worden dat zo verzoekster de "problemen" van haar echtgenoot inroept om haar asielaanvraag te staven, zij zich zou geïnformeerd hebben deze "problemen".

Haar uitleg dat de Tsjetsjeense cultuur een mannencultuur is, is een blote bewering die niet in staat is haar onwetendheid omtrent een wezenlijk element in haar asielrelaas, goed te maken.

Voormelde onwetendheid vernietigt de geloofwaardigheid van verzoekster.

Het door verzoekster bijgebrachte stuk waaruit moet blijken dat zij op 14 januari 2009 op traditionele wijze gehuwd is, betreft een (fax)kopie waaraan de Raad geen waarde hecht omdat kopieën door knippen en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn. Deze kopie is bovendien niet gesteld in de taal van de rechtspleging en is evenmin vergezeld van een voor eensluidende verklaarde vertaling zoals vereist door artikel 8 PrRVV.

Verder stelt de Raad vast dat het verzoekschrift geen elementen bevat die de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden kunnen verklaren of weerleggen.

Van een asielzoeker kan immers verwacht worden dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht de traumatische ervaring, in het geheugen gegrift staan zo ze zich in werkelijkheid hebben voorgedaan.

Verweerder merkt terecht op dat het medische attest van 17 februari 2010 gevoegd bij het verzoekschrift, reeds op het Commissariaat-generaal werd neergelegd en dat dit attest, dat melding maakt van psychosomatische stoornissen en angstaanvallen, feitelijk van aard is en geen oorzakelijk verband legt met de aangehaalde problemen, zoals in de bestreden beslissing wordt gesteld.

Verzoekster brengt verder geen medisch attest bij waaruit blijkt dat zij aan geheugenproblemen lijdt of niet in staat is om volwaardige verklaringen af te leggen.

Trouwens uit het verhoorverslag van 11 maart 2010 blijkt niet dat, toen aan verzoekster gevraagd werd haar asielrelaas uiteen te zetten, zij onbekwaam bleek te zijn om precieze en gedetailleerde verklaringen af te leggen. Integendeel, zij gaf de indruk de gestelde vragen te begrijpen en deze te kunnen beantwoorden. Op de vraag (zie voormeld verhoorverslag, p. 25): *"Heeft u alle vragen begrepen?"*, antwoordde verzoekster: *"Ja"*; op de vraag: *"Heeft u de tolk goed begrepen?"*, luidde het antwoord: *"Ja"*. Haar bewering dat zij tijdens het verhoor te kampen had met angstaanvallen en stress

verklaring om de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden te verklaren, wordt derhalve niet aanvaard.

De in de aangevochten beslissing opgesomde tegenstrijdigheden vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst (RvS 15 januari 2003, nr.114.472).

Ook deze tegenstrijdigheden keren zich tegen de geloofwaardigheid van verzoeksters relaas.

Ook de bewering van verzoekster dat er een onduidelijke vraagstelling van verweerster is geweest met betrekking tot de dood van haar zoon, wordt niet aangenomen. De Raad leest immers in het verhoorverslag dat verzoekster zelf stelde dat haar zoon is omgekomen in een auto-ongeluk (Vraag: *“U hebt dus enkel een dochter, geen zonen?”*, Antwoord: *“Nee. Ik had wel een zoon maar hij is **verongelukt**”*), terwijl zij eerder voor de Dienst Vreemdelingenzaken gesteld had dat de oorzaak een leverziekte was (zie stuk 10 in het administratief dossier, p. 6).

Ook deze vaststelling keert zich tegen verzoekster.

De Raad stelt vast dat verzoekster zich in haar verzoekschrift omtrent haar reisweg beperkt tot het herhalen van tijdens het verhoor voor het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen.

Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten.

Het komt aan verzoekster toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Haar verweer dat het gebruikelijk is dat asielzoekers bij aankomst op hun bestemming de documenten waarmee zij reisden dienen terug te geven aan de smokkelaar, heeft slechts de waarde van een blote bewering.

De Raad merkt nog op dat tot op heden rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben

De Raad stelt trouwens vast dat, indien aan verzoeksters relaas al geloof zou kunnen worden gehecht -quod non-, zij niet aantoont dat zij zich niet kan beroepen op bescherming in haar land van herkomst.

Internationale bescherming kan slechts worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land.

Artikel 48/5 van de wet van 15 december 1980 stelt dat vervolging of ernstige schade kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

“[...]

a) de staat;

b) partijen of organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade. [...]”

Aldus moet door verzoekster worden aangetoond dat de staat, noch partijen of internationale organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, bescherming kunnen of willen bieden tegen de beweerdte vervolging of ernstige schade.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster geen enkele poging heeft ondernomen om nationale bescherming te verkrijgen voor de door haar ingeroepen vluchtmotieven (zie het verhoorverslag van 11 maart 2010, p. 18). Het niet inroepen van hulp is geen bewijs dat de overheden in het land van herkomst onwillig zijn om bescherming te verlenen.

Verzoeksters bewering dat er in haar cultuur geen enkel vertrouwen bestaat ten aanzien van de overheid, wordt niet aangenomen. Voormelde bewering staat in schril contrast met haar inspanningen naar aanleiding van de verdwijning van haar schoonzoon waarbij zij naar verschillende instanties is gegaan om hulp (zie voormeld verhoorverslag, p. 18).

Aangaande de opmerking van verzoekster dat haar problemen samenhangen met de problemen van haar dochter en dat er in dit verband nog steeds gezocht wordt naar haar schoonzoon, wat volgens haar de commissaris-generaal perfect kan nagaan, wijst de Raad er op dat de bewijslast in de eerste plaats rust op de kandidaat-vluchteling zelf; het is niet aan de commissaris-generaal om hiaten in de bewijsvoering van verzoekster op te vullen.

Overigens vindt bovenstaande opmerking zelfs geen steun in het administratief dossier. De problemen met haar schoonzoon zijn, zoals verzoekster zelf verklaarde tijdens haar verhoor (zie verhoorverslag van 11 maart 2010, p. 14 en 15), niet verbonden met de door haar ingeroepen vluchtmotieven, te weten de ontvoering van haar tweede echtgenoot en haar verkrachting (Vraag: *“Dus je bent enkel naar België gekomen om de problemen van jouw man, niet meer om de problemen van je dochter van vroeger?”*; Antwoord: *“Ja, ik ben naar hier gekomen om de problemen van mijn man”*).

Gelet op wat voorafgaat, wordt geen geloof gehecht aan het asielrelaas van verzoekster. De Raad schaart zich achter de beslissing van de commissaris-generaal.

Een ongeloofwaardig relaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingendefinitie zoals bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Voormeld artikel is niet geschonden.

2.5. Verzoekster roept nog een schending in van artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 en van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming.

Verzoekster houdt voor dat zij door de verkrachting zal verstoten worden wegens de schande die ermee gepaard gaat. Zij wijst er op dat de bestreden beslissing stelt dat er in Tsjetsjenië nog talrijke schendingen van mensenrechten voorkomen en volgens verzoekster zijn er aldus gronden voorhanden om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade.

Verzoekster stelt dat *“Het aantonen van algemene situatie, die bedreigend is voor de bevolking van een land of regio, is voldoende om tot de subsidiaire bescherming te kunnen besluiten”* en verwijst hiertoe naar een arrest van de Raad van State. Verzoekster haalt ook nog een arrest aan van de Vaste Beroepscommissie en stelt dat in de bestreden beslissing niet specifiek wordt gemotiveerd waarom deze rapporten niet bijdragen tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus.

Zij herhaalt nogmaals geen bescherming te kunnen genieten in haar land van herkomst

2.6. De Raad wijst er vooreerst op dat een richtlijn slechts rechtstreekse werking kan hebben in de nationale rechtsorde van zodra de omzettingstermijn is verstreken en zolang die richtlijn niet volledig in nationaal recht werd omgezet.

De Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 is omgezet in Belgisch recht door de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Aldus kan verzoekster hier de schending van deze richtlijn niet dienstig aanvoeren.

De Raad hecht, zoals hoger gesteld, geen geloof aan het relaas van verzoekster. Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a. en b. van de voormelde wet van 15 december 1980.

Daar waar verzoekster verwijst naar de situatie in Tsjetsjenië zoals weergegeven in de bestreden beslissing, merkt de Raad op dat de persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging determinerend is om als vluchteling te worden erkend.

Een loutere vermelding van een welbepaalde situatie in het land van herkomst volstaat niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Dit risico in de zin van artikel 48/4 § 2, a. en b., dient -in tegenstelling tot wat zij beweert in haar verzoekschrift (zie p. 8) steeds in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke. Verzoekster brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen. De bewering dat zij zal verstoten worden omdat zij verkracht werd, is een blote bewering.

Bovendien maakte zij niet aannemelijk dat zij, in geval van problemen, geen bescherming kan genieten in haar land van herkomst.

De Raad herhaalt dat tot op heden rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben.

Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van voormelde wet van 15 december 1980.

De Raad deelt dan ook onder verwijzing naar de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, het besluit van de commissaris-generaal.

Derhalve kan aan verzoekster ook de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van voormelde wet, niet worden toegekend.

Voormeld artikel is niet geschonden.

2.7. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voorbereid heeft en gestoeld op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekster werd opgeroepen voor een verhoor, dat zij tijdens dit verhoor op 11 maart 2010 in bijzijn van haar advocaat, de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

In acht genomen wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat er geen wezenlijke elementen ontbreken die hem zouden verhinderen over het beroep te kunnen oordelen.

Er is derhalve geen reden om, zoals in het verzoekschrift gevraagd, de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak voor verder onderzoek terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht oktober tweeduizend en tien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE